

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. Ing. J. N.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Zemanem, advokátem se sídlem Jana Uhra 13, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUJI 95654/2016, sp. zn. OOSČ 531/2016 OOSC/PZÚ/AS/6,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUJI 95654/2016, sp. zn. OOSČ 531/2016 OOSC/PZÚ/AS/6 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 17. 5. 2016, č. j. MMJ/OD/12594/2012-43, JID: 83034/2016/MMJ (dále jen „usnesení č. 4“), a usnesení č. 4 bylo potvrzeno.

Správní orgán prvního stupně dle ust. § 41 odst. 6 správního řádu zamítl žádost žalobce ze dne 10. 10. 2012, doručenou dne 15. 10. 2012 a doplněnou dne 6. 11. 2012 o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu ze dne 7. 8. 2012, č. j. MMJ/OD/12594/2012-4, JID: 88419/2012/MMJ.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, neboť jej považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, z důvodu nesrozumitelnosti a rozpornosti, pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, za nezákonné z titulu závažných vad v řízení, zejména před správním orgánem prvního stupně, vydané v rozporu se závazným právním stanoviskem Krajského soudu v Brně a Veřejného ochránce práv a vydané v rozporu se základními právními principy, výkladovými právními metodami a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V úvodu žaloby žalobce rekapituluje dosavadní průběh řízení a dále rozvádí námitky, které uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Jako první námitku žalobce uvádí, že je napadené rozhodnutí překvapivé, neboť se žalovaný v podstatě plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně v usnesení č. 4. Žalovaný se fakticky neřídil svým původním závazným názorem, kterým zavázal správní orgán prvního stupně. Jestliže tedy žalovaný celé řízení od roku 2012 pouze nepřiměřeně protahoval, tak nyní toto řízení učinil v podstatě zmatečným a vystavil se tak podezření, že stejně jako správní orgán prvního stupně je rovněž v dané věci podjatý. Krajský soud v Brně zavázal žalovaného i správní orgán prvního stupně povinností provést dokazování a následně žalovaný stejně zavázal správní orgán prvního stupně. Nakonec na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že jakékoli další dokazování ve věci bylo správně vyhodnoceno jako již bezpředmětné. Žalovaný navíc argumentaci správního orgánu prvního stupně převzal, aniž by se vypořádal s námitkami žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je překvapivé. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Další námitku, kterou žalobce v odvolání uplatnil, bylo, že argumentace absencí závažných důvodů bez zavinění je ze strany správního orgánu prvního stupně nesprávná. Dle žalobce se k této námitce žalovaný vyjádřil na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí zcela překvapivě tak, že se v podstatě plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Žalovaný tak nesprávně na str. 6 napadeného rozhodnutí tvrdí, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 208/2015 byla řešena naprosto obdobná situace, a to přesto, že žalobce v odvolání popsal, v čem se tento rozsudek Nejvyššího správního soudu zásadně liší od konkrétní situace žalobce. Žalovaný tedy v této části napadeného rozhodnutí opět pouze převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně, aniž by se vypořádal s námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí je tak rovněž v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dodává, že se žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí vyjádřil alespoň k podružné otázce, a to k legitimnímu očekávání opětovného doručení příkazu. Žalovaný zde argumentuje žalobcovým vyjádřením k přestupku a zákonnou lhůtou pro zahájení řízení o přestupku. Žalovaný se ovšem žádným způsobem nevyjádřil k ostatním zásadním argumentům žalobce (např. zjevná absence materiálního znaku přestupku a tedy pravděpodobnost, že řízení o přestupku nebude vůbec zahájeno, dostatečně dlouhá doba do prekluze přestupku, běžná praxe správních orgánů ohledně akceptace zahraniční dovolené jako důvodu pro prominutí zmeškání úkonu, stanovisko Ministerstva vnitra ohledně nemožnosti doručit fikcí příkaz, kdy toto stanovisko aproboval i zákonodárce a v novele přestupkového zákona již neumožňuje doručit příkaz fikcí, protože tento byl v přestupkovém řízení současně zahájením, dokazováním i samotným trestem v rámci řízení). Ostatně pokud by správní orgán prvního stupně zahájil v případě žalobce v roce 2012 řízení o přestupku např. předvoláním k ústnímu jednání, tak by zahraniční dovolená měla za následek maximálně neúčast žalobce na ústním jednání, ovšem ostatní jeho práva jako vyjádřit se k věci, odvolat se proti rozhodnutí, doplnit důkazy v rámci odvolacího řízení atd. by zůstala zachována. Byl to právě správní orgán prvního stupně, kdo v době letních dovolených zvolil pro žalobce značně riskantní způsob fikcí doručení příkazu, poté nereagoval na žalobcův email a následně ani neuznal žádost o prominutí zmeškání úkonu žalobce pro neunesení důkazního břemene, ačkoli žalobce řadu důkazů nabídl. Postup správního orgánu prvního stupně a jeho následná obhajoba žalovaným je tak daným okolnostem zcela nepřiměřený a žádným způsobem nešetří základní práva žalobce.

Dále žalobce uvádí, že ohledně hodnocení emailu ze dne 27. 8. 2012 a překážce podat odpor, žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že usnesení č. 4 je plně přezkoumatelné, a že žalobce nebyl bdělý ke svým právům, když správní orgán prvního stupně neshledal ničem, co by žalobci bránilo podat odpor proti příkazu ve stanovené lhůtě. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně v této otázce žádné dokazování neprováděl a ani žalovaný na zcela konkrétní a relevantní vyjádření žalobce v této věci žádným způsobem nereagoval, je napadené rozhodnutí rovněž v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se navíc mylí, pokud na str. 8 napadeného rozhodnutí dovozuje, že žalobce znal všechny údaje včetně odůvodnění příkazu. Ostatně žalobce na podporu svého tvrzení ohledně neseznámení se s obsahem a zejména odůvodněním příkazu již v roce 2012 navrhl důkazy a byl to správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný, kdo tyto důkazy vůbec neprovedl ani nehodnotil. Žalovaný se navíc vůbec nevyjádřil ke konkrétním podmínkám žalobce v době, kdy byl stručně telefonicky seznámen se základními údaji příkazu a nacházel se v té době v norských horách, kde by bylo velmi obtížné, neúčelné a proti smyslu rychlosti a hospodárnosti řízení doplňovat e-mail nějakou formou doporučeného dopisu, když žalobce navíc legitimně očekával, že správní orgán prvního stupně buď na email odpoví, anebo posléze žádosti prominutí zmeškání alespoň vyhoví.

Ohledně usnesení Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2317/10 žalobce v odvolání konstatoval a rozvedl, že uvedená věc na jeho případ vůbec nedopadá. Žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí sice oponoval, že jsou použitelné pouze obecné závěry, nicméně žádné takové obecné závěry nevyjmenoval a závěry, které vyjmenoval, jsou na první pohled použitelné pouze pro Ústavním soudem řešený případ.

Stran rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 33 A 12/2015 zase žalovaný zcela opačně konstatuje, že tento rozsudek na případ žalobce skutkově nedopadá a není přílehlavý, přitom žalobce na toto v odvolání výslovně poukázal, že na případ žalobce jsou plně aplikovatelné obecné závěry.

Žalovaný se ani nevyjádřil k další námitce stran zásady „*zákony slouží bdělým*“. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro absenci důvodů, kdy tato vada může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Na závěr žalobce zcela konkrétně a relevantně uplatnil v odvolání podjatost správního orgánu a navrhl atrakci věci. Žalovaný přes uvedení řady konkrétních indicií považuje nadále námitku podjatosti za nekonkrétní. Ostatně, pokud žalovaný za situace, kdy je sám prokazatelně opakovaně nečinný a prohrál se žalobcem již několik soudních sporů, náhle po 4 letech vydáním napadeného rozhodnutí postupuje zcela překvapivě až zmatečně, pak je sám důvodně podezřelý z podjatosti a v takovém případě může jen těžko zodpovědně a nezávisle posoudit podjatost správního orgánu prvního stupně.

Žalobce na základě výše uvedeného navrhuje, aby soud v případě zrušení napadeného rozhodnutí a usnesení ze dne 15. 5. 2016 rovněž zavázal žalovaného resp. správní orgán prvního stupně vyhovět žádosti prominutí zmeškání úkonu.

Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, není v rozporu se související judikaturou správních soudů a nevykazuje žádné znaky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro nesrozumitelnost či rozpornost. Odvolací námitky žalobce byly řádně vypořádány a žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech včetně přílehlavé aplikace závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 208/2015-48, nadále setrvává.

Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutečnosti.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 7. 8. 2012 příkaz o uložení pokuty č. j. MMJ/OD/12594/2012-4, JID: 88419/2012/MMJ (dále jen „příkaz“), kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Příkaz byl žalobci doručen fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 20. 8. 2012 a dne 5. 9. 2012 nabyl právní moci.

Správní orgán prvního stupně dne 27. 8. 2012 obdržel e-mailovou zprávu bez uznávaného elektronického podpisu, která nebyla v zákonem stanovené lhůtě doplněna. Dne 15. 10. 2012 správní orgán obdržel podání žalobce označené jako „*žádost o prominutí zmeškání úkonu ve věci č. j. MMJ/OD/12594/2012-4*“ (dále též „žádost“). V podání je mj. uvedeno, že v souladu s ust. § 41 odst. 2 správního řádu žádá o prominutí zmeškání úkonu, kterým je podání odporu proti příkazu, a to z důvodu, že v období od 30. 6. do 30. 9. se každoročně zdržuje v zahraničí a o této skutečnosti vždy předem informuje dotčené úřady. Tak tomu bylo i letos, kdy o této skutečnosti informoval dne 3. 7. 2012 mimo jiné MMB-ODSČ, což je správní orgán místně příslušný dle jeho trvalého pobytu. Příkaz byl doručen na jeho adresu někdy v srpnu 2012 tak, že byl vložen do poštovní schránky po uplynutí úložní doby. Tuto skutečnost mu oznámil rodinný příslušník, tedy na základě sdělení základních informací mohl alespoň reagovat e-mailem ze dne 27. 8. 2012. Správní orgán prvního stupně toto jeho podání neakceptoval, ani mu neodpověděl, a proto po návratu do ČR a podrobném seznámení se s textem příkazu dne 1. 10. 2012 podal následně v zákonné lhůtě odpor a tuto žádost. K žádosti přiložil oznámení o dočasné nepřítomnosti zaslané dne 3. 7. 2012. Uvedl, že pokud by toto jako důkaz jeho nepřítomnosti na adrese trvalého pobytu správnímu orgánu prvního stupně nestačilo, je připraven své tvrzení doložit dalšími případnými důkazy – výpovědí svědků, účty, smlouvou apod. Přílohu podání taktéž tvořil nepodepsaný odpor proti příkazu ve věci č. j. MMJ/OD/12594/2012-4 (dále jen „odpor“) a oznámení o dočasné nepřítomnosti na adrese trvalého pobytu ze dne 2. 7. 2012 adresované Magistrátu města Brna, odboru správních činností, oddělení evidence obyvatel.

Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění nedostatku podání – odporu, u něhož absentoval vlastnoruční podpis podatele. Žalobce na výzvu správního orgánu dne 6. 11. 2012 doručil odpor s vlastnoručním podpisem podatele.

Správní orgán prvního stupně vydal dne 7. 11. 2012 usnesení č. j. MMJ/OD/12594/2012-13, JID: 127105/2012/MMJ (dále jen „**usnesení č. 1**“), kterým zamítl žádost žalobce. Žalovaný o podaném odvolání rozhodnutím ze dne 19. 2. 2013, č. j. KUJI 12214/2013, sp. zn. OOSČ 1040/2012 OOSC/AS/3, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2013 (dále jen „**rozhodnutí č. 1**“), výše uvedené usnesení dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně rozhodl o zamítnutí žádosti o určení neplatnosti doručení písemnosti příkazu ze dne 7. 8. 2012, ačkoliv předmětem podání ze dne 15. 10. 2012 byla podle skutečného obsahu žádost o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti předmětnému příkazu.

Správní orgán v rámci nového projednání věci žádosti vydal dne 21. 3. 2013 usnesení č. j. MMJ/OD/12594/2012-17, JID: 35692/2013/MMJ (dále jen „**usnesení č. 2**“), kterým zamítl žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu - podání odporu proti příkazu, které bylo napadeno včasným odvoláním. Žalovaný ve věci stran odvolání vydal dne 5. 11. 2013 rozhodnutí, č. j. KUJI 75051/2013, sp. zn. OOSČ 288/2012 OOSC/PZÚ/AS/4, které nabylo

právní moci dne 18. 11. 2013 (dále jen „**rozhodnutí č. 2**“), a kterým usnesení dle ust. § 90 odst. 4 správního řádu zrušil a řízení ve věci žádosti žalobce zastavil.

Na základě podané žaloby, bylo rozhodnutí č. 2 rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2014, č. j. **41 A 4/2014-59**, které nabylo právní moci dne 19. 12. 2014, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud se neztotožnil s žalovaným ohledně jeho výkladu § 41 odst. 2 správního řádu, dle něhož předmětný úkon odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně měl být učiněn nejpozději dne 4. 9. 2012 a uplynutím prekluzivní lhůty 1 roku nelze o žádosti o prominutí zmeškání úkonu věcně rozhodnout. Krajský soud zaujal stanovisko, že lhůta pro podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu musí být přiměřená, a je proto nepřijatelné, aby byla lhůta pro podání žádosti spojována s rozhodnutím o žádosti, což vedlo, jako v tomto případě k tomu, že ve věci bylo žalovaným rozhodnuto až po více než jednom roce od podání žádosti a tedy, že již fakticky o žádosti žalobce dle žalovaného nemohlo být rozhodnuto ani kladně ani záporně, ale řízení muselo být zastaveno. Krajský soud zavázal žalovaného právním názorem, že o žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu, tedy odporu do příkazu, je třeba ze strany správních orgánů rozhodnout, přičemž soud samozřejmě nemůže zaujmout stanovisko, zda po provedeném dokazování bude rozhodnuto o žádosti žalobce kladně či záporně.

Žalovaný poté vydal dne 14. 4. 2015 rozhodnutí č. j. KUJI 26414/2015, sp. zn. OOSČ 288/2013 OOSC/PZÚ/AS/20, které nabylo právní moci dne 27. 4. 2015 (dále jen „**rozhodnutí č. 3**“), a kterým dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesení č. 3 jako celek zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dle názoru žalovaného měl správní orgán prvního stupně vyzvat žalobce, aby identifikoval další důkazy na podporu svého tvrzení o překážce, která mu bránila učinit úkon podání odporu včasné a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Dále žalovaný nesouhlasil s názorem správního orgánu, že ke skutečnostem žalobcem uváděným v odvolání ze dne 5. 12. 2012 nemohl přihlídnout s odkazem na uplynutí prekluzivní lhůty 15 dnů dle § 41 odst. 2 správního řádu, a to z důvodu, že správní orgán po podání žádosti žalobce nevyzval, aby identifikoval další důkazy na podporu svého tvrzení, které obecně zmínil v žádosti. Žalovaný také uložil správnímu orgánu prvního stupně, aby v rámci nového projednání věci provedl řádné hodnocení skutečnosti, zda tvrzená překážka na straně žalobce mu skutečně bránila podání odporu učinit v odvolací lhůtě, když v této lhůtě zaslal správnímu orgánu e-mailovou zprávu bez uznávaného elektronického podpisu, jejíž autorství žalobce nerozporuje a je z ní patrné, že žalobci byl dne 27. 8. 2012 znám obsah minimálně výroku příkazu, identifikace správního orgánu, číslo jednací, datum vydání a oprávněná úřední osoba, která věc vyřizovala.

Správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání věci vydal dne 10. 6. 2015 usnesení č. j. MMJ/OD/12594/2012-33, JID: 97821/2015/MMJ, kterým žádost zamítl (dále jen „**usnesení č. 3**“). Žalovaný ve věci odvolání žalobce proti usnesení č. 3 vydal dne 8. 1. 2016 rozhodnutí o odvolání, č. j. KUJI 1316/2016, sp. zn. OOSČ 606/2015 OOSC/PZÚ/AS/7, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2016 (dále jen „**rozhodnutí č. 4**“),

a kterým usnesení dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nerespektoval právní názor žalovaného vyjádřený v předchozím rozhodnutí (rozhodnutí č. 3). Stran námitky podjatosti správního orgánu a žádosti o atrakce setrval žalovaný na svých závěrech učiněných v rozhodnutí č. 3.

Správní orgán prvního stupně v rámci opětovného projednání věci žádosti žalobce vydal **usnesení č. 4**, proti němuž podal žalobce dne 2. 6. 2016 blanketní odvolání. Žalobce dne 15. 6. 2016 své odvolání doplnil a uvedl, že správní orgán prvního stupně svá opakovaná usnesení odůvodnil pouze neprokázáním dočasné nepřítomnosti, resp. neunesením důkazního břemene žadatele. V tomto světle se po více jak 3 roky vedlo celé řízení, z těchto důvodů čtyřikrát žalovaný tato usnesení správního orgánu prvního stupně zrušil a rovněž Krajský soud v Brně závázal správní orgány provést dokazování a na základě něho rozhodnout o žádosti kladně nebo záporně. Pokud tedy správní orgán prvního stupně v usnesení č. 4 prohlásil, že dalšího dokazování v dané věci není třeba, měl bez dalšího žádosti vyhovět. Správní orgán prvního stupně namísto toho zcela překvapivě přišel se zcela novým důvodem zamítnutí žádosti, kterým je absence závažného důvodu bez zavinění na straně žadatele. Jestliže tedy žadatel po konečném rozhodnutí žalovaného a následně rozsudku Krajského soudu v Brně již není oprávněn uvádět nové odvolací důvody, tak s ohledem na princip rovnosti v řízení tak nemůže činit, navíc zcela překvapivě, správní orgán prvního stupně, který je vázán právním názorem odvolacího správního orgánu a Krajského soudu v Brně.

Dále v odvolání žalobce namítal, že argumentace absencí závažných důvodů bez zavinění je ze strany správního orgánu prvního stupně nesprávná nejen po procesní stránce, ale rovněž po věcné stránce. Správní orgán prvního stupně nepřípadně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 208/2015 ze dne 26. 11. 2015. Předně bylo dle žalobce problematické, pokud správní orgán prvního stupně ohledně svého rozhodování v roce 2012 argumentuje judikaturou ze dne 26. 11. 2015. Správní orgán prvního stupně se mylí, pokud chápe tento judikát tak, že za všech okolností nikdy nelze předem plánovanou dovolenou hodnotit jako závažný důvod bez zavinění. V jeho případě žádné přestupkové řízení zahájeno nebylo, bylo vedeno toliko příkazní řízení, o kterém prokazatelně nevěděl, a do prekluze zcela bagatelního přestupku navíc zbývalo cca 10 měsíců.

Co se týče překážky na straně žalobce, žalovaný uložil v předcházejícím řízení správnímu orgánu prvního stupně, aby se touto zabýval. Onou překážkou byl právě pobyt v zahraničí mimo dosah internetu a sám správní orgán prvního stupně odmítl provádět jakékoli další dokazování. Poukaz na řádné hájení práv při dlouhodobém pobytu v zahraničí je nepřípadný, protože je vždy třeba hodnotit konkrétní okolnosti případu. V daném případě se jednalo spíše o střednědobý pobyt v zahraničí, každý den na jiném místě a navíc převážně mimo dosah internetu. Žalobce se nemohl odvolávat proti odporu, když neznal jeho odůvodnění. Ohledně usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. II ÚS 2317/2010, konstatoval, že uvedená věc na jeho případ vůbec nedopadá.

Tvrzení správního orgánu prvního stupně v usnesení č. 4, že si nestřeží svá práva a následně operuje s nemožností komunikace či se ztíženou možností komunikace s úřady, je v zásadním rozporu s obsahem spisu s dosavadním průběhem řízení. Je to právě správní orgán prvního stupně, resp. odvolací správní orgán, kdo je v řízení opakovaně nečinný. Co se doručení předcházejícího usnesení ze dne 11. 6. 2015 týče, tak to dokládá pouze to, že s Českou poštou jsou v místě jeho trvalého pobytu dlouhodobé problémy. To dokládá i skutečností, že usnesení dne 18. 5. 2016 nebylo doručeno odvolateli, ale zcela cizí osobě, a jen náhodou se o doručení napadeného usnesení následně dozvěděl. Právě z tohoto důvodu od počátku řízení komunikuje se správními orgány formou e-mailu, komunikace je rychlejší a efektivnější. Ačkoli s ním správní orgán po e-mailu prokazatelně komunikuje a dokonce si žalobce zřídil i e-mail se zaručeným podpisem, tak správní orgán nadále doručuje prostřednictvím České pošty, aniž by ho e-mailem alespoň upozornil, že písemnou zásilku vypravil.

Žalobce poukázal na to, že s ohledem na již tři zrušená usnesení správního orgánu prvního stupně ze strany žalovaného, nerespektování právního názoru žalovaného, Ministerstva dopravy, Veřejného ochránce práv a Krajského soudu v Brně a reálnou hrozbu žaloby na náhradu škody, lze důvodně předpokládat, že správní orgán prvního stupně si k této věci vytvořil zcela jednoznačný a zaujatý poměr, kdy lze v souladu s ust. § 14 odst. 1 správního řádu oprávněně pochybovat o jeho nepodjatosti. Z výše uvedených důvodů i s ohledem na vhodnost, složitost případu, rychlost a hospodárnost, tedy v souladu s ust. § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu žádal žalovaného o atrakci věci.

Žalovaný o odvolání proti usnesení č. 4 rozhodl napadeným rozhodnutím, které je v pořadí 5. rozhodnutím žalovaného v této věci. S odvolacími námitkami se žalovaný v **napadeném rozhodnutí** vypořádal následovně.

Žalovaný úvodem konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval při novém projednání věci plně v souladu s přílehlavou soudní judikaturou, konkrétně v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 208/2015-48, k výkladu neurčitého právního pojmu „závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění“ ve smyslu ust. § 41 odst. 4 správního řádu. V předmětném rozsudku byla řešena naprosto obdobná situace, jako v případě žalobce, a to posouzení, zda plánovaná a realizovaná dovolená účastníka řízení může být oním závažným důvodem, který nastal bez zavinění účastníka řízení ve smyslu ust. § 41 odst. 4 správního řádu. V rozsudku je mj. uvedeno: „*Obě ustanovení, jak § 24 odst. 2, tak § 41 správního řádu jednoznačně vyžadují, aby se jednalo, ať už o dočasnou nepřítomnost nebo vážné, resp. závažné, důvody, které nastaly bez zavinění. Musí se tedy jednat o takovou skutečnost, kterou adresát neplánoval, a která nastala bez možnosti, aby ji jakkoliv mohl ovlivnit, např. hospitalizace z důvodu vážného úrazu apod. Tedy skutečnost nahodilou, mimořádnou. Nikoliv však skutečnost zcela závislou na vůli stěžovatele, jímž bylo v daném případě s velkým předstihem před rozhodnou událostí učiněné*

rozhodnutí odjet na dovolenou. Plánovaná dovolená nemůže být v žádném případě vyhodnocena jako závažný důvod, který nastal bez stěžovatelova zavinění. Pokud stěžovatel v předstihu věděl, že se nebude v době od 5. 7. 2012 do 19. 7. 2012 z důvodu plánované dovolené zdržovat v místě bydliště, takže si v této době nebude moci přebírat doručované písemnosti, musel si být vědom důsledků, které v souvislosti s doručováním písemnosti od správního orgánu mohou nastat. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud poukazuje na právní zásadu vigilanti iura (každý ať si střeží svá práva).“

Žalobce byl průkazně dne 2. 6. 2012 v 11:30 hod. zastaven motohlídkou Policie ČR v Jihlavě na ul. Vrchlického a na místě se rovněž písemně vyjádřil v rámci oznámení přestupku, kde mj. uvedl, že prosí o projednání přestupku ve správním řízení. Musel si být tedy plně vědom, že místně příslušným správním orgánem bude obecní úřad obce s rozšířenou působností v místě přestupku, tj. Magistrát města Jihlavy. Současně věděl, nebo vědět měl a mohl s ohledem ke svým osobním poměrům, jaká je zákonná lhůta pro zahájení řízení o přestupku, a že tedy tato lhůta bude probíhat právě v době jeho tříměsíční zahraniční dovolené. Do této lhůty pro zahájení řízení spadá i provedení zkráceného příkazního řízení, protože doručením příkazu o uložení sankce je zahájeno řízení ve věci přestupku. To jsou fakta, která nemůže žalobce žádným způsobem zpochybnit, a jsou obdobná okolnostem případu, který byl řešen předmětným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Údajné legitimní očekávání žalobce, že mu příkaz o uložení sankce bude opětovně doručen po jeho návratu z dovolené, nebylo tedy důvodné. K náhradnímu doručení fikcí dochází vždy při splnění podmínek řádného uložení písemnosti dle ust. § 23 správního řádu tak, jak se to stalo v daném případě. Adresát má následně možnost v souladu s ust. § 24 odst. 2 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Jinak okamžik náhradního doručení písemnosti fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu zůstává nadále platný. V ust. § 24 odst. 1 správního řádu je stanoveno - jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

S ohledem na závěry předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu je nutné konstatovat, že jakékoli další dokazování ve věci bylo správně vyhodnoceno jako již bezpředmětné, protože namítaná zahraniční dovolená žalobce nemůže v žádném případě být oním závažným důvodem, který nastal bez jeho zavinění ve smyslu ust. § 41 odst. 4 správního řádu. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí věcně a procesně správné i bez dalšího dokazování ve věci.

Odůvodnění usnesení č. 4 je i v části, která se týká hodnocení e-mailové zprávy žalobce ze dne 27. 8. 2012, plně přezkoumatelné a splňuje všechny obsahové náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Správní orgán prvního stupně dále dle napadeného rozhodnutí dospěl k věcně správnému závěru, že žalobce nebyl mj. bdělý ke svým právům, když správní orgán prvního

stupně neshledal ničeho, co by žalobci bránilo podat odpor proti příkazu ve stanovené lhůtě obligatorně stanovenou zákonnou formou. Opakovaně bylo již konstatováno, že e-mailová zpráva ze dne 27. 8. 2012 není podáním – vzhledem k okolnosti, že byla zaslána bez uznávaného elektronického podpisu a do 5 dnů nebyla doplněna zákonnou formou. Správní orgán prvního stupně neměl povinnost poučovat o tom, že e-mailová zpráva trpí nedostatkem zákonné formy. Dle žalovaného žalobci nic objektivně nebránilo e-mailovou zprávu ze dne 27. 8. 2012 potvrdit zákonnou formou, a učinit z ní tak řádné podání odporu proti příkazu. Tvzení, že kdyby poslal potvrzení e-mailové zprávy písemně poštou ze zahraničí, bylo by hodnoceno v roce 2012 pouze jako spekulativní, je zcela nedůvodné.

K usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. II. ÚS 2317/10, žalovaný konstatoval, že jsou použitelné pouze obecné závěry tohoto usnesení např.: *„Stěžovatel navíc musel počítat s tím, že mu své rozhodnutí odvolací orgán bude doručovat s velkou pravděpodobností právě ve dnech, kdy odcestoval do zahraničí. Mohl tedy učinit vhodná opatření, aby zásilku do své dispozice získal.“*, které souvisí se zásadami *„neznalost práva neomlouvá“* a *„zákony slouží bdělým“*.

K doporučení žalobce nastudovat rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 A 12/2015 ze dne 15. 4. 2016, aby správní orgány porozuměly principům dobré správy a práce s judikaturou, jehož obecné závěry a především optika pohledu Krajského soudu v Brně jsou plně použitelné i na jeho případ, žalovaný poznamenal, že tento rozsudek Krajského soudu v Brně na tento případ skutkově nedopadá, a není tedy přílehlavý. Rozsudek Krajského soudu v Brně se především týká včasnosti a posouzení náležitosti omluvy z ústního jednání.

K odvolací námitce žalobce, která se týká namítaných pochybností o nepodjatosti správního orgánu prvního stupně, a to s ohledem k dosavadnímu postupu ve věci jeho žádosti, žalovaný uvedl, že námitka podjatosti musí směřovat proti konkrétní oprávněné úřední osobě správního orgánu prvního stupně, nikoli proti správnímu orgánu jako celku. Opětovně je namístě konstatování, že jen z dosavadního postupu správního orgánu ve věci nelze zjistit žádné validní indicie, pro něž by bylo možno pochybovat o nepodjatosti některé z oprávněných úředních osob, kterými jsou paní Mgr. L. V. a pan Ing. J. T., vedoucí odboru dopravy.

S ohledem na skutečnost, že žalovaný odvolání žalobce zamítl a usnesení č. 4 potvrdil, vyhodnotil žádost žalobce o atrakci věci dle ust. § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, a o delegaci místní příslušnosti dle ust. § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, za zcela bezpředmětné.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, jímž byl zamítnut návrh žalobce na prominutí zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu za přestupek spočívající v porušení pravidel silničního provozu a dále povinnost zaplatit náklady správního řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zabýval se krajský soud nejprve tímto žalobním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle žalobce se žalovaný neměl vypořádat s některými námitkami žalobce učiněnými v odvolání.

Správní orgán prvního stupně se nejprve zabýval tím, zda žalobci pobyt v zahraničí bránil předmětný odpor podat. Dospěl k závěru, že na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 As 208/2015-48, plánovaná dovolená v zahraničí v délce 3 měsíců není skutečností nahodilou, mimořádnou ani nezávislou na vůli žalobce.

Dále správní orgán prvního stupně posoudil skutečnost, zda podání žalobce ze dne 27. 8. 2012 nebylo podáním ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, neboť bylo doručeno bez uznávaného elektronického podpisu a nebylo ve lhůtě 5 dnů řádně doplněno.

Správní orgán prvního stupně doplnil, že o tom, že si žalobce nestřeží svá práva, vypovídá taktéž to, že operuje s nemožností komunikace s úřady či se ztíženou možností komunikace s úřady. Uvedené dokládá, že usnesení č. 3 bylo připraveno k vyzvednutí dne 11. 6. 2015 na adrese trvalého pobytu, kde se žalobce prokazatelně zdržoval (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2015, č. j. 22 A 48/2014-82) a přesto ve svých podáních uvádí, že se o usnesení dozvěděl telefonicky a že bylo vloženo do schránky až dne 23. 6. 2015.

Žalobce v odvolání namítl (soud uvádí námitky, které dle žaloby neměly být napadeným rozhodnutím vypořádány), že správní orgán prvního stupně měl provést dokazování, namísto čehož přišel s novým důvodem zamítnutí žádosti, kterým je absence závažného důvodu bez zavinění na straně žalobce. Dále uvedl, že argumentace absencí závažných důvodů je nesprávná a že se správní orgán prvního stupně nezabýval překážkou na straně žalobce, kterou byl zahraniční pobyt. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10 na jeho věc, na rozdíl od rozsudku Krajského osudu v Brně sp. zn. 33 A 12/2015, nedopadá. Taktéž napadl tvrzení správního orgánu, že si nestřeží svá práva.

Žalovaný se ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 208/2015-48, kterým odůvodnil, proč dle jeho názoru není plánovaná dovolená vyhodnocena jako závažný důvod, čímž i zdůvodnil, že se nejednalo o překážku na straně žalobce. Stran dokazování žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k uvedeným důvodům by bylo již bezpředmětné. K rozhodnutím zmíněným žalobcem se vyjádřil na str. 8 odst. 4 a 5.

Je sice pravdou, že se výslovně žalovaný nevyjádřil k tvrzení žalobce, že co se doručení předcházejícího usnesení ze dne 11. 6. 2015 týče, tak to dokládá pouze to, že s Českou poštou jsou v místě jeho trvalého pobytu dlouhodobé problémy, dle krajského soudu toto pochybení nemůže mít na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zásadní vliv. Správní orgán prvního stupně uvedenou situaci, kdy si žalobce nepřebíral usnesení č. 3, uvedl nad rámec argumentace k dokreslení skutečnosti, že si žalobce dostatečně nestřeží svá práva. Žalovaný se se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně toho, že žalobce nebyl bdělý ke svým právům, ztotožnil.

Soud potud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, a netrpí ani vnitřní rozporností či vadou, jež by způsobovala jeho nicotnost (nedostatek pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, absolutní nemožnost či trestnost plnění, absolutní nedostatek projevu vůle správního orgánu a jiné závažné vady).

Namítal-li žalobce implicitně i nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, tak k tomu soud uvádí, že z argumentace obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí prvostupňovém je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly vypořádány. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí druhého stupně, což může platit i naopak.

Dále je dle žalobce napadené rozhodnutí překvapivé, neboť se žalovaný odchýlil od svých právních závěrů učiněných v předcházejícím rozhodnutí, tj. rozhodnutí č. 4 (de facto se jednalo o závěry učiněné již v rozhodnutí č. 3, které žalovaný převzal do rozhodnutí č. 4). Tímto zrušujícím rozhodnutím zavázal správní orgán prvního stupně, aby při novém projednání věci vyzval žalobce, aby identifikoval další důkazy na podporu svého tvrzení

o překážce, která mu bránila podat odpor včasné a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Dále žalovaný stanovil, aby správní orgán provedl řádné hodnocení skutečnosti, že žalobce neučinil podání ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu, a zda mu tvrzená překážka skutečně bránila podat ve lhůtě předmětný odpor.

Jak již uvedeno výše, správní orgán prvního stupně byl sice zavázán, aby žalobce vyzval k identifikaci dalších důkazů, avšak zároveň mu uložil, zda žalobci pobyt na zahraniční dovolené bránil podat ve lhůtě odpor. Správní orgán dospěl k závěru, že plánovaná zahraniční dovolená nemohla být překážkou v podání odporu a svůj závěr řádně odůvodnil. Pokud tedy učinil takový závěr, že žalobce mohl a měl uplatnit své právo a odpor podat z důvodu neexistence překážky na jeho straně, bylo by již zcela nadbytečné a v rozporu s logikou, aby žalobce předkládal důkazy vztahující se ke skutečnosti, že se v daném období, kdy mu byl příkaz doručován, skutečně nacházel v zahraničí. Správní orgán tuto skutečnost totiž dále nikterak nezpochybnil a vycházel z pravdivosti tvrzení, že se žalobce v období od 30. 6. 2012 do 30. 9. 2012 nacházel na zahraniční dovolené. Žalovaný se s tímto názorem správního orgánu ztotožnil a považoval za nadbytečné dále prokazovat, že žalobce odpor nebyl schopen podat. Dle krajského soudu tak napadené rozhodnutí není překvapivé, neboť správní orgán v usnesení č. 4 jemu vytýkané vady ze strany žalovaného v rozhodnutí č. 4 napravil a žalovaný konečné stanovisko správního orgánu přijal za správné. Pokud by však správní orgán dospěl k opačnému závěru, tedy, že zahraniční dovolená může za určitých okolností představovat překážku k podání odporu a správní orgán by měl o tvrzeních žalobce pochybnosti, bylo by na místě se řídit závazným názorem žalovaného a dokazování doplnit.

Co se týče námítky, že argumentace absencí závažných důvodů bez zavinění je nesprávná, soud se zde ztotožnil s názory správních orgánů.

Zcela jednoznačně bylo prokázáno, že žalobci byl správně, a to nepopírá ani samotný žalobce, doručen příkaz na adresu trvalého pobytu žalobce. Dle doručky byla záilka připravena k doručení dne 9. 8. 2012 a vložena do schránky dne 21. 8. 2012.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu, *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ust. § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

Podle § 41 odst. 1 správního řádu *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě.*

Podle § 41 odst. 2 správního řádu *požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.*

Podle § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*

Správní orgán promine zmeškání úkonu, pokud překážkou jeho včasnosti byly závažné důvody, které nastaly bez zavinění podatele. Tyto důvody musí podatel nejen tvrdit, ale také prokázat. První podmínkou je, že žádost musí být učiněna do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit (§ 41 odst. 2 věta první správního řádu). Za takovou překážku lze přitom považovat pouze existenci „závažného důvodu“ (§ 41 odst. 4 správního řádu). Další podmínkou pak je, že s požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon (§ 41 odst. 2 věta první správního řádu). V citovaném ustanovení se explicitně stanoví i to, že se nepřihlíží k žádosti, pokud k ní není připojen zmeškaný úkon (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28). Krajský soud se proto zabýval tím, zda tyto podmínky byly v dané věci splněny. Je tedy třeba posoudit, zda skutečně existovala překážka, tj. závažný důvod, která by bránila učinit zmeškaný úkon. Žalobce tvrdil, že se v době od 30. 6. 2012 do 30. 9. 2012, tj. ve lhůtě pro podání odporu, nacházel na zahraniční dovolené. V žádosti se podává, že se v tomto období v zahraničí nachází každý rok, z čehož je možno usuzovat, že dovolená žalobce byla plánovaná. Závažnost důvodu nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Tyto závažné důvody, které představují překážku, která bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy (srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha : Ivana Hexnerová – Bova Polygon, 2012, s. 458). Dle Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 7 Azs 13/2015-28 může každý důvod vést k prominutí zmeškání jen tehdy, pokud „brání v učinění úkonu“. Krajský soud však dospěl k závěru, že toto v daném případě splněno nebylo. Dle e-mailu žalobce ze dne 27. 8. 2012 označeného „*Odpor proti příkazu*“ je zřejmé, že žalobce byl s příkazem dostatečně seznámen, neboť znal číslo jednací, datum vydání, jméno úřední osoby a jako důvody podání odporu podává ty stejné důvody, které uplatnil v odporu podaném zároveň se žádostí po návratu z dovolené. Žalobce tedy, i když se po svém návratu do České republiky s příkazem měl možnost řádně seznámit, neuvedl žádné nové námitky proti příkazu. Dále i z obsahu e-mailu ze dne 27. 8. 2012 vyplývá, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že toto podání nemůže být řádným podáním dle § 37 odst. 4 správního řádu, neboť uvedl, že pokud správní orgán e-mailem podaný odpor neakceptuje, podá ho znovu s žádostí o zmeškání úkonu.

Žalobce taktéž věděl, že s ním správní řízení bude zahájeno, neboť toto sám při sepisování oznámení přestupku na místě dne 2. 6. 2012 požadoval. Podle § 58 odst. 2 poslední věty zákona o přestupcích *oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví*. Podle § 67 odst. 3 téhož zákona *jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu, zahájí řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů*. Žalobce měl spáchat přestupek dne 2. 6. 2012. Z uvedeného je tak zřejmé, že nejpozději do 90 dnů (tedy ještě v období žalobcovy dovolené), mohl očekávat, že v dané věci bude žalobci doručován příkaz, popř. oznámení o zahájení řízení současně s předvoláním k ústnímu jednání. Žalobce vzhledem k plánované dovolené věděl, že pokud

mu budou doručovány nějaké písemnosti ve věci podezření ze spáchání přestupku, nebude si je v dané době moci přebírat, musel si být vědom důsledků, které nepřebíráním písemnosti mohou nastat. Krajský osud stejně jako správní orgány poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 208/2015-48, „*obě ustanovení, jak § 24 odst. 2, tak § 41 správního řádu jednoznačně vyžadují, aby se jednalo, ať už o dočasnou nepřítomnost nebo vážné, resp. závažné, důvody, které nastaly bez zavinění. Musí se tedy jednat o takovou skutečnost, kterou adresát neplánoval a která nastala bez možnosti, aby ji jakkoliv mohl ovlivnit, např. hospitalizace z důvodu vážného úrazu apod. Tedy skutečnost nahodilou, mimořádnou. Nikoliv však skutečnost zcela závislou na vůli stěžovatele, jímž bylo v daném případě s velkým předstihem před rozhodnou událostí učiněné rozhodnutí odjet na dovolenou. Plánovaná dovolená nemůže být v žádném případě vyhodnocena jako závažný důvod, který nastal bez stěžovatelova zavinění.*“ Správní orgán prvního stupně tak postupoval zcela správně, pokud vyhodnotil, že v případě žalobce se nejednalo o závažné důvody bez zavinění.

Pokud jde o námitku neprovedení důkazů ve vztahu k tomu, že se žalobce nezdržoval v době doručování zásilek v místě bydliště, soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů v tom, že provádění navržených důkazů by bylo nadbytečným, neboť okolnost, že se žalobce v místě a době doručování nezdržoval, není podmínkou účinného doručení. Jak je stanoveno v § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.* Z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že důkazní břemeno k prokázání zmeškání úkonu bez zavinění spočívá na žalobci. Nelze dovodit z tvrzení žalobce, že se o zásilkách nemohl dozvědět bez svého zavinění, když o probíhajícím správním řízení věděl, a tudíž si doručování zásilek po dobu pobytu v zahraničí mohl upravit tak, aby se o nich včas dozvěděl. Žalobce ani neuváděl konkrétní důvody, pro něž musel odcestovat v době, kdy proti němu probíhalo správní řízení, tedy důkazní břemeno k prokázání zmeškání úkonu bez zavinění neunesl.

Není dále namístě dovozovat, že se žalovaný odchýlil od svého předchozího rozhodnutí, když důvodem, pro který žalovaný původní rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušil, byla nepřezkoumatelnost, neboť se prvostupňový orgán dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce uplatněnou v žádosti. Prvostupňový orgán pouze uvedl, že žalobcem uváděné důvody nenastaly bez jeho zavinění a ke zmeškání úkonu nedošlo a že nebyly dodrženy obecně uznávané zásady a stanovená nebo ve společnosti uznávaná míra potřebné opatrnosti při zajištění přebírání písemností. V novém prvostupňovém rozhodnutí se již prvostupňový orgán podrobně zabýval jednotlivými důvody, z nichž žalobce dovozoval, že podmínky pro prominutí zmeškání lhůty k podání odporu byly v jeho případě naplněny (předně zdržování se žalobce v zahraničí), přičemž žalovaný závěry prvostupňového orgánu vypořádal již věcně.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobce neprokázal, že překážkou pro podání odporu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, jak předpokládá § 41 odst. 4 správního řádu.

Žalobce taktéž uvedl, že se žalovaný nevyjádřil k ostatním zásadním argumentům žalobce (např. k materiální stránce přestupku). K tomu krajský soud pouze stručně uvádí, že předmětem tohoto řízení je pouze posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve věci žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu. Stejně tak předmětem správního řízení bylo rozhodování o této žádosti. Správní orgány se tak dále nemohly zabývat námitkami žalobce uvedenými v podaném odporu.

Co se týče usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2317/10, nevidí krajský soud pochybení na straně žalovaného, pokud závěry stran bdělosti účastníka při doručování písemností, vztáhl i na nyní projednávanou věc. V dané věci stěžovatel ústavní stížností napadal právní úpravu doručování ve správním řádu, konkrétně institut fikce doručení, přičemž se snažil demonstrovat rozpor s ústavou. V nyní posuzované věci sice žalobce nerozporuje možnost doručovat písemnosti fikcí, přesto však závěry Ústavního soudu k zásadě *vigilantibus iura skripta sunt* použit lze, jak v napadeném rozhodnutí citoval žalovaný či např. „[i]e věci adresáta, a také jeho odpovědností vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít. Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemností. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu lze zásilku spolehlivě doručit.

Ohledně žalobcem tvrzených závěrů v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 33 A 12/2015 není soudu zřejmé, jaké obecné závěry zde učiněné jsou nyní pro projednávaný případ aplikovatelné. Krajský soud v tomto případě posuzoval námitky týkající se neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem a skutečnosti, že rozhodnutí ve věci samé bylo vydáno až po více než třech měsících od provedení ústního jednání, a to aniž by bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně vypořádal námitku podjatosti správního orgánu prvního stupně. Pro naplnění podmínek ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je nutné jednak shledat poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcem, a dále také zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Krajský soud i zde dává za pravdu žalovanému, že námitka podjatosti úředních osob správního orgánu prvního stupně je zcela nekonkrétní a bez přesvědčivých důkazů. Skutečnost, že prvostupňová usnesení byla žalovaným několikrát zrušena pro nezákonnost rozhodnutí, sama o sobě nemůže vyvolat pochybnosti o nepodjatosti úředních osob. Žalobce pak také neuvedl žádné další konkrétní důkazy na prokázání svých indicií odůvodňujících podezření o možné podjatosti úředních osob a zdejší soud tak musí vycházet toliko z informací obsažených v předloženém spisovém materiálu. Z těchto pak jednoznačně činí závěr, že v dané věci

nerozhodovaly podjaté úřední osoby, jelikož tyto osoby neměly zájem na výsledku řízení, a tedy krajský soud uzavírá, že tato žalobní námitka je nedůvodná.

Krajský soud nad rámec uvedeného poukazuje na zamítavý rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 62 A 66/2015-93, kde žalobce vystupoval jako jednatel společnosti V tomto případě taktéž zmeškání lhůty k podání odporu proti příkazu odůvodnil tím, že jediný zástupce (jednatel – žalobce v nyní projednávané věci) společnosti se zdržoval v zahraničí. Soudu je taktéž z jeho činnosti známo, že působil jako koncipient u advokátky Mgr. K. T., z jejichž internetových stránek se podává, že žalobce vystupuje ve vztahu k této advokátní kanceláři jako „*Spolupracující odborník na řešení dopravních deliktů*“ (viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2016, č. j. 29 A 57/2016-45). Žalobce by si tedy jako odborník na přestupkové řízení měl být vědom, že e-mail zaslaný bez zaručeného elektronického podpisu nemůže vyvolat následky řádného podání, stejně tak že zahraniční dovolená sama o sobě nemůže vyvolat důvody pro prominutí zmeškání podání odporu.

Krajský soud tak na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně